

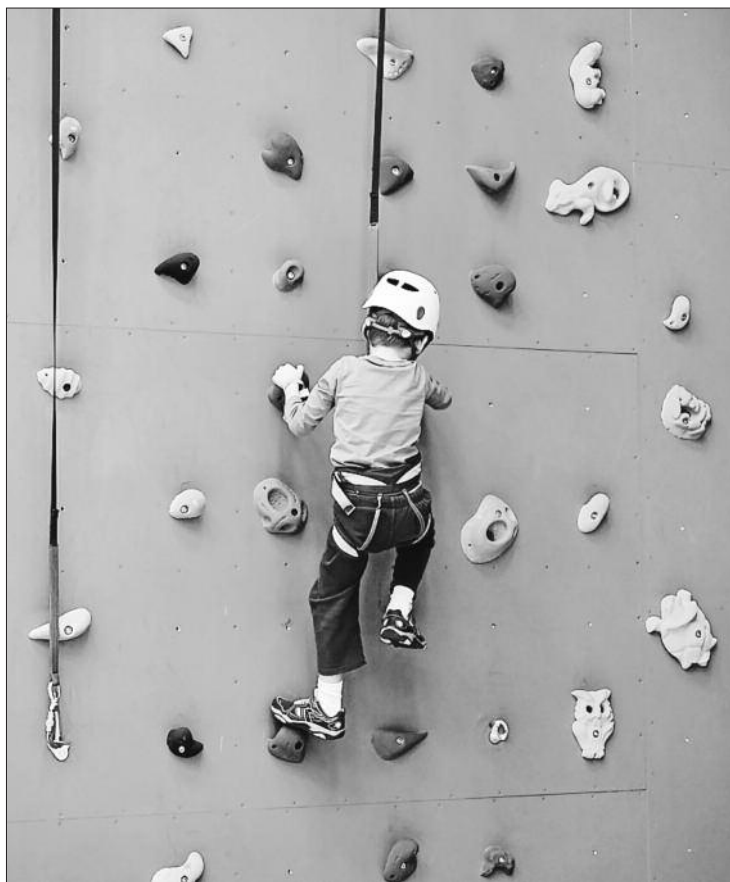
Garazi Goia - @GaraziGoia
Idazlea

Diagnosticokoak

Haurra nintzela bazegoen hila-
betekari bat «Ipurbeltz»
izenekoa, ira-
kurle batzuk
akaso gogoratuko zarete.
Aurreko astean ahizpak go-
gorarazi zizkidan hura jaso-
tzeko zain egoten ginen une
haiek; aldizkaria argitaratu
behar zen egunean pozik
egoten ginen, iluntzean
etxera iristen ginenean ilu-
sioz, ohera joateko gogo bi-
ziz goitik behera dena ira-
kurtzeko. Une preziatu hura
bizitzeko lehenengoa nor
izango zen zozketa eginez.

“Zain” egotearen kontzep-
tua ez da gaur egungo hau-
rrentzat existitzen. Dena, edo
nahi dutenaren antzeko zer-
bait, eskuragai dute. Hilabete-
kariak badaude, baina hura
iritsi bitartean, pazientzia-eza
asetzeko beste pizgarriren bat
edukitzen dute. Aldizkariaren
adibidetik telebistara salto
eginez, nire alabak ez du ezagutu telebistako programazio
kronologikoaren kontzeptua. Zuzeneko edozein saio eten
dezake, komunera joaten denean edo besterik gabe hama-
bost minutu beranduago ikusi nahi badu puzzlea amaitzen
duenean. Berarentzat ezin dugu zirrara berdinarekin errep-
ikatu ni haurra nintzeneko une hura: ostiralean, gaueko be-
deratzietan zegoen saioa ikusteko familia guztia elkartu.
Gaueko bederatzien garrantziaz ari naiz, ordu zehatz horre-
tan han ez zegoenak telesailaren hasiera galtzen zuen-eta.
Gu bederatzia eta laurdenetan elkartu gaitezke, hasiera
manipulatu dezakegu eta baita jarraitasuna ere; edo norbai-
tek ez duela zerbait entzun? Atzera egin eta berriro ere ikus-
ten jarraitu.

**Gitarra bat eskatu dio Olentzerori; hiru urte ditu eta la-
gun batek esan zidan ea ez ote den azkarregi gitarra bat
oparitzeko.** Eskolan gitarra klaseak dituzte datorren urtean,
zergatik ez itxaron beste urtebete, esan zidan. Gitarra klase-
ak lau urterekin, gehiegizkoa dela pentsatuko duzue akaso.
Baina antzerkia ere badute, eta dantza, eta atzerriko hizkun-

Haurrek gaur egun mila aukera dituzte eskura. GAUR8

tzak, eta igeriketa, tenisa.
Hiriko erritmo azkarra-
ren itzala ote dira Lon-
dresko eskola elitista
hauen balioak?

Lagun batek esan zi-
dan, arrazoi osoz, denari
diagnostiko bat jartzen
zaiola gaur egun. Zain
egoten ez dakiten hau-
rrak dira. Hiperaktiboa
da. Txikiegia. Ez dauka
inteligentzia emoziona-
lik. Estimulatuegiak dau-
de. Edo ez dauka estimu-
lu nahikorik. Lo gutxiegi
egiten dute. Ez dakite jo-
lasten. Pasiboegia da. Ni
haurra nintzenean exis-
titzen ez ziren gaixota-
sun, sintoma eta pertso-
nalitate forma berriak
sortu dira. Eta, horren
inguruan, lanpostu be-
rriak. Terapeutak, psiko-
logoak, idazleak, sasi-
idazleak. Amatasun
perfektuaz idazten dute;
gurasoen rol berrie; ja-

rraitu behar ditugun pautez, arau berriez. Zerbait beharrez-
koa da, ados, baina oreka aspaldian utzi genuen atzean,
neurritz kanpo gailtza diagnostiko artean zoratuta.

**Kontziente naiz hau guztiaz eta hala ere askotan ezin
dut gelditu. Beranduegi da.** Alabari gitarra erosi diot azke-
nean, eta bai, antzerki klasera ere pozik joaten da, eta baita
tenisera ere. Autoerrekonozimendua ez da nahikoa. Nola
geldituko dut inguruan daukadan influentzia sare guztia?
Ezinezkoa da. Alde egin ezean. Urrutira. Oso urrutira. Inter-
net existitzen ez den leku batera.

Eta, zer gertatuko litzateke guztia hainbeste kuestionatu-
ko ez bagenu? Diagnostikorik ez egin eta aurrera jarraitu.
Seriotasun gutxiago hartu dena. Zalantzarik gabe, teknolo-
gia berriak eskolan hain azkar sartzearen, txikitatit Internet
eta sare sozialak izatearen eragina ezin dugu ahaztu, erla-
zioetan, komunikatzerako orduan, orokorrean erreferen-
tzietan. Nahiko arazo badugu hor, beharrezkoak ez diren au-
tolaguntzako liburuetan azaltzen diren arazo berri guztiez
ere gehiegi arduratzen hasteko. •